

### Indledende redegørelse for retsforskrifternes indhold

Bestemmelserne i artiklerne 85 og 86 kræver, således som det er forudsat i traktatens artikel 87, en vis udfyldning. Med henblik herpå har Rådet udstedt nogle forordninger. Derudover har Kommissionen udstedt et antal forordninger med hjemmel i de af Rådet vedtagne forskrifter.

Den vigtigste af de udstedte forordninger er Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962 om anvendelse af bestemmelserne i Romtraktatens artikler 85 og 86. Ved denne forordning blev det fastslået, at forbudene i de 2 artikler gælder umiddelbart i alle medlemsstater, uden at der hertil kræves nogen forudgående afgørelse. Forbudsbestemmelserne adskiller sig herved fra den danske monopollov, der bygger på et kontrol- eller misbrugsprincip og kun giver mulighed for at skride ind over for en konkurrencebegrænsning, såfremt det efter en undersøgelse er konstateret, at konkurrencebegrænsningen medfører – eller må antages at medføre – skadelige virkninger.

Ifølge forordning nr. 17 henlægges administrationen af artiklerne 85 og 86 til Kommissionen. Denne er alene beføjet til at give dispensation i medfør af artikel 85, stk. 3, til aftaler, der falder ind under forbudet i artikel 85, stk. 1. Medlemslandenes myndigheder kan dog fortsat bringe forbudsbestemmelserne i artikel 85, stk. 1, og i artikel 86 til anvendelse, men kun så længe Kommissionen ikke har taget sagen op til behandling. Forordning nr. 17 indeholder visse regler for proceduren ved dispensationer. Sådanne dispensationer kan i de fleste tilfælde kun gives, hvis kartellet er anmeldt til Kommissionen. Det fastslås endvidere i forordningen, at dispensationer skal afgives for et bestemt tidsrum, og at de kan være forbundet med betingelser og pålæg. Foruden at meddele dispensation kan Kommissionen efter ansøgning udstede negativttest. Herved forstås en udtalelse om, at Kommissionen efter de foreliggende oplysninger ikke finder anledning til at skride ind mod det pågældende forhold. Ved en negativttest tages der således ikke endelig stilling til, om en aftale er omfattet af traktatens forbudsbestemmelser, men der

gives dog de deltagende virksomheder en autoritativ tilkendegivelse af, hvorledes aftalen vurderes på et bestemt tidspunkt. Ændres omstændighederne – eller er de meddelte oplysninger ikke fuldt dækkende – har en negativttest ikke længere virkning. Forordning nr. 17 foretager en afgrænsning mellem Kommissionens beføjelser og de beføjelser, der tilkommer medlemsstaternes myndigheder, og indeholder regler for samarbejdet mellem Kommissionen og medlemsstaterne. Forordningen bemyndiger Kommissionen til af egen drift eller på grundlag af en klage at foretage undersøgelser og indkræve oplysninger hos medlemsstaternes myndigheder eller direkte hos virksomhederne. Herudover kan Kommissionen tage konkurrenceforholdene i hele erhvervsgræne op til generel undersøgelse. Kommissionens kompetence omfatter endvidere udstedelse af pålæg med henblik på at bringe overtrædelser til ophør samt idømmelse af bøder og tvangsbøder i tilfælde af, at pålæg eller krav om oplysninger ikke efterkommes. Herudover indeholder forordning nr. 17 en række form- og procedureforskrifter, samt en bemyndigelse for Kommissionen til at udstede forordninger om nærmere enkeltheder. Inden Kommissionen træffer afgørelse i konkrete sager, har sagens parter og andre således mulighed for at blive hørt. Ved Kommissionens forordning nr. 99/63 af 25. juli 1963 er der givet nærmere regler for denne høring.

Ved Rådets forordning nr. 19/65 af 2. marts 1965 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet adfærd, blev Kommissionen bemyndiget til efter en nærmere fastlagt procedure at erklære forbudet i artikel 85, stk. 1, for ikke anvendeligt på visse kategorier af tosidede eksklusivaftaler og på aftaler mellem 2 virksomheder vedrørende begrænsninger i udøvelsen af industriel ejendomsret.

En sådan gruppedispensation er indtil 31. december 1972 meddelt af Kommissionen ved forordning nr. 67/67 af 22. marts 1967. Denne forordning omfatter aftaler, i hvilke kun 2 virksomheder fra forskellige lande deltager, og